

таръ и да му кажатъ: ти си отъ достойнитѣ дѣца на Бога. Тогава, съ тази придобита велика материя въ себе си, човѣкъ се качва къмъ невидимия свѣтъ и започва пакъ онзи необикновенъ животъ. Следователно, прѣдъ васъ седи едно велико бѣдаше. Нѣкой казва: да бѣда религиозенъ! Да бѣдешъ религиозенъ, това е единъ етикетъ. Ама да бѣда бѣлгаринъ! Да бѣдешъ бѣлгаринъ, това е единъ етикетъ. Ама да бѣда англичанинъ! Да бѣдешъ англичанинъ, това е единъ етикетъ. Това сж все имена, които отпослѣ дойдоха. Ами че едно врѣме имаше египтяни — тѣ бѣха великъ народъ! Едно врѣме имаше асирийци — тѣ бѣха великъ народъ! Прѣди тѣхъ имаше други, още по-велики култури. Това сж все имена, съ които човѣкъ се зове, но въ свѣта има само едно име, съ което човѣкъ може да се назове — то е човѣкътъ на мисълта — „манасъ“ нареченъ. Той трѣбва да разбира законитѣ, да знае, какви сж неговитѣ тѣла, неговитѣ облѣкла, а не само да знае, какъвъ е неговиятъ мозъкъ. Той трѣбва да знае, каква е онази първична материя, въ която функционира мисълта. Всѣко наше желание, всѣка наша мисълъ може да напрѣдватъ въ свѣта, само когато се добива онова Божественото. То се отличава по това, че когато човѣкъ го има, изпитва една малка радостъ въ душата си, както се радва онзи бѣдния човѣкъ, когато му донесатъ една торбичка съ злато. Човѣкъ, въ когото има Божественото, като погледне въ себе си, зарадва се, знае, че има една валута неизмѣнна, има нѣщо цѣнно, за което може да работи. Това е първиятъ животъ. И човѣкъ трѣбва да знае, че животътъ, това, ко-